

Vi støtter intentionen i forslaget, men mener, der skal ses noget nærmere på, hvad vi egentlig kan gøre.

Tove Videbæk (KD):

B 19 er et virkelig godt og sympatisk forslag, synes jeg.

P.t. er der alt for mange børn af psykisk syge forældre, som går for lud og koldt vand. Disse børn lider under, at deres mor eller far er syg – ikke i et ben eller i maven, men i hovedet – og disse børn gør alt, hvad de kan for at hjælpe deres forældre, så de ikke bliver mere syge og ingen opdager, at der er problemer i hjemmet. Disse børn kaldes de stille børn. De bliver voksne før tiden, de sørger for, at alt går, som det skal i det daglige derhjemme, og de må undertrykke alle deres egne behov og følelser og deres lyst til at være børn sammen med andre børn. De kan ikke invitere børn med hjem, og de kan ofte heller ikke komme til fødselsdag hos andre børn.

Hvad enten psykisk syge forældre er i behandling hjemme eller de er indlagt til behandling, bør sundhedspersonalet tjekke, om der er børn i hjemmet, og der skal altid gå besked til kommunen vedrørende disse børn. Det samme gælder naturligvis i forbindelse med misbrug. Men underretningspligten, som er blevet nævnt en del gange i dag, synes jeg ikke har vist sig tilstrækkelig i mange situationer og heller ikke i disse situationer, og en af grundene til dette kan være, at mange har en helt forkrampet opfattelse af tavshedspligten og derfor ikke tør underrette de myndigheder, som faktisk har behov for at få disse oplysninger for at kunne hjælpe barnet på den bedst mulige måde.

Kl. 18.20

Der burde være en helt konkret pligt for sundhedspersonalet til altid at spørge, om der er børn i hjemmet, og hvem der tager sig af dem, og naturligvis skal de sociale myndigheder øjeblikkelig underrettes. Det er jo klart, at børn på 2, 3, 4 og 5 år og såmænd også ældre børn naturligvis skal have hjælp straks.

Jeg synes, at som helhed er samarbejdet mellem sundhedsvæsenet og de kommunale sociale myndigheder ikke noget at prale af ret mange steder. Derfor er jeg også glad for, at der nu via satspuljens 20 mio. kr. skal sættes initiativer i gang, som kan give løsningsmuligheder, så vi på en bedre måde kan binde de forskellige offentlige instanser og initiativer sammen og også se på, om der eventuelt skal lovgives på området. Et er nemlig sikkert: De stille børn skal have den

hjælp og støtte, de har brug for, så også de kan få en god barndom, for det er jo egentlig det, hele denne øvelse går ud på.

Vi støtter intentionerne i forslaget og ser frem til, hvad der kan komme ud af udvalgsarbejdet, og hvilke initiativer vi sammen kan tage på dette område.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Jette Bergenholz Baurup.

Jette Bergenholz Baurup (S):

Jeg vil godt sige tak, for jeg synes, forslaget er blevet modtaget i en positiv ånd af alle partier.

Jeg er naturligvis glad for, at SF's hr. Villy Søvnald, Enhedslistens fru Line Barfod, Det Radikale Venstres fru Margrethe Vestager og også Kristendemokraterne ved fru Tove Videbæk var positive over for at gå videre med forslaget. De mente, at en blanket måske ikke var den rigtige løsning, men de var positive med hensyn til at finde ud af, hvordan man kan gøre myndighederne opmærksom på, at der altså er disse stille børn, som er omsorgspersoner for deres forældre.

Nogle af de børn, der har kontaktet mig, og som jeg også møder hver mandag som rådgiver i et socialcenter, har det forfærdeligt, fordi de ikke kan tage kammerater med hjem. De har betroet sig til nogle voksne, de har betroet sig til en lærer, og de har betroet sig til en sundhedsplejerske, men alle troede, det var andre, der tog sig af problemet. Som overlægen på udrykningstjenesten oplyste mig om, er hver fjerde, man kommer ud til, en enlig forælder med mindreårige børn, hvor naboen har opdaget, at der kunne være et misbrugsproblem, men der bliver ikke grebet ind.

Fra Dansk Folkeparti og også fra Det Konservative Folkeparti siger man: Jamen vi har jo satspuljen, nu får den de penge, så nu må vi prøve at se, hvad der sker, og så må vi evaluere om 3 år. Jamen det er her og nu, der er behov for at gøre noget for de børn. De har behov for at tro på, at der altså er nogle, også her i Folketinget, der vil dem noget godt og vil gå i gang med det allerede nu. De har ventet længe nok, fordi hele det offentlige system enten har lukket øjnene eller ikke har været hurtigt nok.

Det kan godt være, jeg har udtrykt mig forkert, men det, jeg vil med forslaget, er netop, som også Enhedslistens ordfører talte om, efteruddannelse. Man skal kunne spørge en foræl-